

«Δηλαδή, δεν κατάλαβα, οι τράπεζες έχουν γίνει ξαφνικά ιδρύματα που προσφέρουν κοινωνικό έργο;» με ρωτάει η Αδριανή, που έχει καθίσει δίπλα μου χωρίς να την πάρω είδηση. «Δε δίνουν δάνεια, για να εισπράττουν τόκους και να θησαυρίζουν, αλλά γιατί είναι κοινωνικά ιδρύματα. Γι' αυτό σε γδύνουν όταν τους καθυστερείς τις δόσεις και τους τόκους; Όχι γιατί χάνουν λεφτά, αλλά γιατί θίγεται το κοινωνικό έργο τους;»

«Τι με ρωτάς; Άκουσες τι είπε».

«Θέλω Γιάννης γίνομαι, θέλω και καμώνομαι» είναι το σλόγκο της Αδριανής.

Σκέφτομαι πως αν κατέγραφε όλες τις ρήσεις της και τις πουλούσαμε σ' αυτούς που κάνουν μακό μπλουζάκια, θα είχαμε θησαυρίσει.

Δάνειο(ν) (το) κ.νεώτ. κ.δημ. ποσόν χρημάτων παρεχόμενον ή λαμβανόμενον επί επιστροφή εντόκως: Δημ. 911, προσήειν αυτό απαιτών τον δάνειον· Διόδ. Σ 1,79 ομόσαντος απολύεσθαι του δανείου. 2. ανείσχυτον δάνειον και πικρόν, - θα συνάψω δάνειον, - τον έφαγαν τα δάνεια, - εσωτερικόν, - εξωτερικόν δάνειον (το υπό κράτους τινός εντός ή εκτός της αυτού χώρας συναπτόμενον). 3. λαχειοφόρον δάνειον (το παρέχον δικαίωμα συμμετοχής εις λαχείον). - Αναγκαστικόν δάνειον (εσωτερικόν δάνειον επιβαλλόμενον υπό του κράτους. || νεώτ. νομ. ορισμός δάνειον = ετεροβαρής σύμβασις, δι' ης μεταβιβάζεται η κυριότης αντικαταστατών πραγμάτων, επί τω όρω της αποδόσεως πραγμάτων της αυτής ποιότητος και ποσότητος.

Διαβάζω το λήμμα για δεύτερη φορά και διαπιστώνω ότι, πρώτον, η περίπτωση του δράστη που θέλει να εκδικηθεί τις τράπεζες και η περίπτωση της Ελλάδας εμπίπτουν στη δεύτερη ερμηνεία της λέξης. Και, δεύτερον, ο δράστης και η Ελλάδα έχουν, ως προς τη δεύτερη ερμηνεία, κοινή μοίρα.

Ο δράστης θεωρεί ότι έχει συνάψει με την τρά-

«Δηλαδή, δεν κατάλαβα, οι τράπεζες έχουν γίνει ξαφνικά ιδρύματα που προσφέρουν κοινωνικό έργο;» με ρωτάει η Αδριανή, που έχει καθίσει δίπλα μου χωρίς να την πάρω είδηση. «Δε δίνουν δάνεια, για να εισπράττουν τόκους και να θησαυρίζουν, αλλά γιατί είναι κοινωνικά ιδρύματα. Γι' αυτό σε γδύνουν όταν τους καθυστερείς τις δόσεις και τους τόκους; Όχι γιατί χάνουν λεφτά, αλλά γιατί θίγεται το κοινωνικό έργο τους;»

«Τι με ρωτάς; Άκουσες τι είπε».

«Θέλω Γιάννης γίνομαι, θέλω και καμώνομαι» είναι το σχόλιο της Αδριανής.

Σκέφτομαι πως αν κατέγραφε όλες τις ρήσεις της και τις πουλούσαμε σ' αυτούς που κάνουν μακό μπλουζάκια, θα είχαμε θησαυρίσει.

25.

Δάνειο(ν) (το) κ.νεώτ. κ.δημ. ποσόν χρημάτων παρεχόμενον ή λαμβανόμενον επί επιστροφή εντόκως: Δημ. 911, προσήγειν αυτώ απαιτών τον δάνειον· Διόδ. Σ 1,79 ομόσαντος απολύεσθαι του δανείου. 2. ανείσχυτον δάνειον και πικρόν, - θα συνάψω δάνειον, - τον έφαγαν τα δάνεια, - εσωτερικόν, - εξωτερικόν δάνειον (το υπό κράτους τινός εντός ή εκτός της εαυτού χώρας συναπτόμενον). 3. λαχειοφόρον δάνειον (το παρέχον δικαίωμα συμμετοχής εις λαχείον). - Αναγκαστικόν δάνειον (εσωτερικόν δάνειον επιβαλλόμενον υπό του κράτους. || νεώτ. νομ. ορισμός δάνειον = ετεροβαρής σύμβασις, δι' ης μεταβιβάζεται η κυριότης αντικαταστατών πραγμάτων, επί τω όρω της αποδόσεως πραγμάτων της αυτής ποιότητος και ποσότητος.

Διαβάζω το λήμμα για δεύτερη φορά και διαπιστώνω ότι, πρώτον, η περίπτωση του δράστη που θέλει να εκδικηθεί τις τράπεζες και η περίπτωση της Ελλάδας εμπίπτουν στη δεύτερη ερμηνεία της λέξης. Και, δεύτερον, ο δράστης και η Ελλάδα έχουν, ως προς τη δεύτερη ερμηνεία, κοινή μοίρα.

Ο δράστης θεωρεί ότι έχει συνάψει με την τρά-

πέζα «αναίσχυντον δάνειον και πικρόν», γι' αυτό και διψάει τώρα για εκδίκηση. Το ίδιο όμως θεωρεί και σύμπασα η Ελλάδα: ότι έχει συνάψει δάνειον «αναίσχυντον και πικρόν» με το ΔΝΤ και την ΕΕ. Γι' αυτό μας κόβουν τώρα μισθούς και επιδόματα και μας αλλάζουν τα φώτα με το Ασφαλιστικό. Επίσης το «τον έφαγαν τα δάνεια» ισχύει και για τον δράστη και για την Ελλάδα. Και τους δύο τους έφαγαν τα δάνεια. Η τρίτη ερμηνεία αποκλείεται δι' αμφοτέρους: κανείς από τους δύο δεν έχει συνάψει «λαχειοφόρον δάνειον». Από την άλλη, και για τους δύο το δάνειο ήταν «αναγκαστικό», όχι με την έννοια που λέει ο Δημητράκος αλλά γιατί δεν μπορούσαν να κάνουν αλλιώς.

Κατάσχεσις (η) (κατάσχω) κ. νεώτ., δημ. κατάσχεση, συγκράτησις, αναγκάιτισις: Ιππ. Δι. 2,64 κατάσχεσις πνεύματος· 2) η κατοχή: ΙΙΔ Λευιτ. 25,25 και αποδίδεται από της κατασχέςσεως αυτού· 3) νεώτ. νομ. η διά δικαστικής ενεργείας στέρησις του δικαιώματος της διαθέσεως περιουσιακού τινος στοιχείου από τον δικαιούχον προς άμεσον ή έμμεσον ικανοποίησιν του δανειστού: αναγκαστική κατάσχεσις, - κατάσχεσις συντηρητική, - κατάσχεσις εις χείρας τρίτου. 1) η στάσις, ο τρόπος του φέρεσθαι.

() δράστης εμπίπτει ασφαλώς στην τρίτη ερμηνεία, ενώ η πρώτη αποκλείεται τελείως. Από την κατάσχεση δεν προέκυψε ούτε συγκράτηση ούτε αναχαίτιση. Το αντίθετο, προέκυψε ξεσάλωμα του δράστη, που έπηξε την Αθήνα στις αφίσεις. Πιο κοντά

είναι η τέταρτη ερμηνεία, γιατί η κατάσχεση καθόρισε τη στάση του δράστη, τον τρόπο του φέρεσθαι.

Αυτές οι σκέψεις τριβελίζουν το μυαλό μου από τις πέντε το πρωί, όταν ξύπνησα απότομα και κατάλαβα ότι μου είχε φύγει εντελώς ο ύπνος. Πήρα τον Δημητράκο παραμάσχαλα και μετακόμισα στο καθιστικό. Εκεί με βρήκε η Αδριανή, που συνήθως ξυπνάει γύρω στις εφτά.

«Τι έπαθες;» με ρώτησε ανήσυχη, γιατί η Αδριανή έχει την κακή συνήθεια να αναστατώνεται με καθετί που τη βγάζει εκτός ρουτίνας.

«Τίποτα. Απλώς μου 'φυγε ο ύπνος».

«Μήπως λόγω Κατερίνας;»

«Είσαι με τα καλά σου; Εσύ έκανες το σωστό. Μη σε απασχολεί αν γκρινιάζει ο Φάνης, θα μιλήσω εγώ μαζί του».

Ακουμπάει το χέρι της στοργικά στον ώμο μου. «Ήξερα ότι θα συμφωνούσες».

«Ναι, αλλά άλλη φορά να μου το λες, ώστε να είμαι προετοιμασμένος για κάθε ενδεχόμενο».

«Έχεις δίκιο, θα σου το λέω» με διαβεβαιώνει ψευδώς, γιατί ξέρω ότι δεν πρόκειται να μου το πει.

Φτάνω στην Αλεξάνδρας και κατεβαίνω στο κυλικείο, για να παραλάβω το καθημερινό μου σιτηρόσιο - τον καφέ και το κρουασάν. Η κυρα-Δήμητρα που εξυπηρετεί στον μπουφέ, φωνάζει σε έναν νεαρό αστυνομικό, που κάθεται με μια παρέα.

«Ν' αγιάσει το στόμα του. Επιτέλους, βγήκε κάποιος και είπε ότι δεν έχουμε καμιά υποχρέωση να πληρώνουμε τους κλέφτες».

«Για ποιον το λες, κυρα-Δήμητρα;» τη ρωτάω.

«Γι' αυτόν που κόλλησε τις αφίσες. Έχει δίκιο ο άνθρωπος. Τόσα λεφτά μας έφαγαν. Ακόμα θα τους χρυσοπληρώνουμε;» Σταματάει και γυρίζει το βλέμμα της σ' εμάς. «Σας λυπάμαι, κακομοίρηνδες» δηλώνει προς πάσα κατεύθυνση.

«Γιατί;» τη ρωτάει ο Λαζαρίδης, που στέκεται δίπλα μου.

«Γιατί είστε υποχρεωμένοι να πιάνετε κι αυτούς που κάνουν ψυχικό στην κοινωνία».

Παίρνω το σιτηρесиό μου και απομακρύνομαι, ενώ ακούω πίσω μου τη φωνή του Λαζαρίδη.

«Έτσι σκέφτεται όλη η Ελλάδα».

«Πώς δηλαδή;»

«Όταν η τράπεζα σου χορηγεί το δάνειο, είναι εκκλησία και ο διευθυντής δεσπότης. Μόλις σου ζητήσει να το ξοφλήσεις, η τράπεζα γίνεται καρχάριας και ο διευθυντής τα δόντια του». Με κοιτάζει γελώντας. «Όπως καταλαβαίνεις, ούτε ψύλλος στον κόρφο σου» συμπληρώνει.

Έχω φάει το κρουασάν και απολαμβάνω τον καφέ μου, όταν μπαίνει η Κούλα με ένα φάκελο στο γραφείο. «Πρβε πριν από λίγο με κούρερ, κύριε Χαρίτο».

Στη θέση του αποστολέα βλέπω το λογότυπο της Ένωσης Ελληνοκινών Τραπεζών. Τον ανοίγω και βγάζω δύο καταστάσεις. Η πρώτη είναι μόλις μιάμιση σελίδα και έχει τέσσερις στήλες: το ονοματεπώνυμο, το όνομα της τράπεζας, τη χρονολογία απόλυσης και την αιτία απόλυσης.

Η δεύτερη είναι πολυσέλιδη και είναι η κατά-

σταση των κατασχέσεων που έκαναν οι τράπεζες την τελευταία τριετία. Βλέπω ότι και η κατάσταση των απολύσεων καλύπτει την τελευταία τριετία. Την πρώτη μπορούμε να την ξεψαχνίσουμε εύκολα. Το ζήτημα είναι τι γίνεται με τις κατασχέσεις. Θα μας πάρει μέρες να ζετινάξουμε την κατάσταση και δεν έχει νόημα να τη δώσω στις κοπέλες που χειρίζονται τους υπολογιστές, γιατί, αν εγώ δεν ξέρω τι πρέπει να ψάξω, τότε δε θα ξέρουν ούτε αυτές.

Ξαφνικά, βρίσκω τη λύση. Παίρνω τηλέφωνο την Κούλα. «Κούλα, ευκαιρείς να κάνεις μια δουλειά για μένα;»

«Ευχαρίστως, κύριε Χαρίτο, αλλά ξέρετε ότι δεν αποφασίζω εγώ».

Κλείνω και παίρνω τον Γκόκα. «Χρειάζομαι την Κούλα για μια δουλειά, αν είναι εύκαιρη».

Μεσολαβεί σιωπή και μετά με ρωτάει σφικμένα. «Τι να την κάνεις;»

«Θέλω να μου ξεσκαρτάρει στο διαδίκτυο τις επιχειρήσεις που διαλύθηκαν λόγω κατάσχεσης από τις τράπεζες».

«Και γιατί δεν τη δίνεις στους υπολογιστές;»

«Πρώτον, γιατί θα χάσουμε χρόνο. Οι κοπέλες έχουν και άλλες υποθέσεις και δέχονται πιέσεις, γιατί ο καθένας θέλει να προτάξει τη δική του. Δεύτερον, γιατί δεν ξέρουν τι να ψάξουν. Η Κούλα έχει μια διαίσθηση σ' αυτά και θα μου την ξεμπλέξει πιο γρήγορα».

«Εντάξει, αλλά δε σου υπόσχομαι αποκλειστική απασχόληση. Μπορεί να διακόψει, γιατί θα τη χρειαστώ εγώ».

«Ευχαριστώ, αυτό μου φτάνει».

Παίρνω την κατάσταση με τις κατασχέσεις και ανεβαίνω στην Κούλα. Ο Γίκιας τής έχει μιλήσει και είναι έτοιμη.

«Κούλα, θέλω να μου ξεκαθαρίσεις αυτήν την κατάσταση. Αλλά, πρώτα θα πιάσεις τις προσωπικές επιχειρήσεις. Άσε τις ΛΕ και τις ΕΠΕ. Θα τις ψάξουμε, αν δε βρούμε άκρη με τους μικρομεσαίους».

«Τι θέλετε ακριβώς να ψάξω;»

«Να μου βρεις τις σημερινές διευθύνσεις των επιχειρηματιών και αν έχουν ανοίξει καινούργια επιχείρηση ή αν βούλιαξαν οριστικά. Και εδώ υπάρχει υποκατηγορία. Προτεραιότητα έχουν οι επιχειρηματίες που βούλιαξαν».

«Κατάλαβα, κύριε Χαρίτο. Μόλις βρίσκω άκρη με κάποιον, θα σας ενημερώνω».

Ακολουθώ τη συνταγή του Νεστορίδη γιατί έχει λογική, αλλά και για το λόγο ότι είναι πολύ πιο εύκολο να εντοπίσεις μεμονωμένα άτομα, από το να ξεκαθαρίσεις δύο ή και περισσότερους μετόχους.

Γυρίζω στο γραφείο μου και πιάνω την κατάσταση των απολυθέντων από τις τράπεζες. Διατρέχω στα γρήγορα τα δεκαέξι ονόματα. Όλοι έχουν κάνει κι από κάτι. Άλλοι δωροδοκήθηκαν για χορήγηση δανείου, άλλοι έστησαν πλειστηριασμούς, ένας άλλος έστησε ολόκληρη κομπίνα με λογαριασμούς ταμειτηρίου. Είναι αδύνατο να βρω άκρη μόνος μου και δεν μπορώ να τη φορτώσω κι αυτήν στην Κούλα, γιατί κινδυνεύω να αντιμετωπίσω το μένος του Γίκια.

Φωνάζω τον Βλασπόουλο και του δίνω την κατά-

σταση, για να κάνει ένα πρώτο ψάξιμο. Πιστεύω ό-
τι θα βρούμε πιο γρήγορα άκρη με τους απολυθέντες.
«Από ποιον ν' αρχίσω;» με ρωτάει.

«Τι να σου πω. Παίξ' το κορόνα-γράμματα». Με κοιτάζει αναποφάσιστος. «Τι με κοιτάς; Όλοι είναι καταχραστές. Ύπάρχει τρόπος να υποπτεύεσαι τον ένα καταχραστή περισσότερο από τον άλλο; Συνεπώς, τους παίρνεις με τη σειρά και όπου σε βγάλει».

Δεν προλαβαίνει να μου απαντήσει, γιατί χτυπάει το τηλέφωνο. «Από το Κέντρο Επιχειρήσεων, κύριε αστυνόμη. Έχω στη γραμμή μια γυναίκα που φωνάζει και χτυπιέται σε υστερική κατάσταση. Απ' ό,τι μπόρεσα να καταλάβω είναι καθαρίστρια. Πήγε να καθαρίσει και βρήκε ένα πτώμα. Πού το βρήκε όμως, και τι πτώμα είναι, αυτό δεν μπόρεσα να της το βγάλω».

«Καλά, κράτα την στη γραμμή και κατεβαίνω». Το ασανσέρ δε συνιστάται όταν βιάζεσαι, γι' αυτό κατρακυλώ τρία-τρία τα σκαλιά. Μπαίνω στο Κέντρο Επιχειρήσεων και ο αστυνομικός που έχει την ανοιχτή γραμμή μου κάνει νόημα. Παίρνω το ακουστικό, ενώ σκέφτομαι ότι για να την ηρεμήσω πρέπει να ακούγομαι εγώ ήρεμος.

«Άκουσέ με προσεκτικά» της λέω. «Με λένε Χάριτο και είμαι αστυνόμος. Θέλω να ηρεμήσεις και να μου πεις με τη σειρά τι είδες, για να μπορέσω να σε βοηθήσω».

«Ένα πτώμα, ήρθα να καθαρίσω και βρήκα ένα πτώμα».

«Τι πτώμα είναι αυτό; Άντρας ή γυναίκα».

«Άντρας πρέπει να είναι».

«Γιατί πρέπει; Δεν τον βλέπεις καθαρά;»
 «Τον βλέπω, αλλά δεν έχει κεφάλι». Και αρχίζει
 πάλι να ουρλιάζει.

«Ηρέμησε και πες μου πού είσαι!»

«Σε ένα μπαρ στην οδό Αθανασίας, στο Πα-
 γκρατί».

«Πώς λέγεται το μπαρ;»

«Μήτιγκς».

«Και το πτώμα πού βρίσκεται;»

«Στην πίσω αυλή, που βάζουμε τα άδεια μπου-
 κάλια».

«Ωραία. Φύγε από την αυλή, μπες στο μπαρ και
 κλείσε την πόρτα. Θα ήμαστε εκεί σε δέκα λεπτά».

Παίρνω τον Γκίκα και τον ενημερώνω. «Προς το
 παρόν, δε θα ειδοποιήσεις την Αντιτρομοκρατική»
 μου λέει. «Θα πας πρώτα εσύ, για να έχεις εικόνα.
 Μετά θα αποφασίσουμε για τα παρακάτω».

Αυτό ήταν, λέω μέσα μου. Έχουμε άλλο ένα
 πτώμα, και μια σύλληψη που δε θα ξέρουμε πώς να
 τη δικαιολογήσουμε. Ο υπουργός, ο αρχηγός και ο
 Σταθάκος θα τραβάνε τα μαλλιά τους, με πρώτο
 τον Σταθάκο, γιατί θα τα λουστεί όλα.

Πηγαίνω αμέσως στο γραφείο των βοηθών μου.
 «Έχουμε κι άλλο αποκεφαλισμένο πτώμα».

«Πού;» ρωτάει ο Δερμιτζάκης.

«Σ' ένα μπαρ στο Παγκράτι. Βρέστε ένα περι-
 πολικό και ειδοποιήστε το αστυνομικό τμήμα του
 Παγκρατίου».

Με κοιτάνε άναυδοι. Μετά, αρχίζουν να τρέχουν.

26.

Το μπαρ Meetings βρίσκεται αριστε-
 ρά όπως μπαίνεις στην Αθανασίας, μεταξύ Ευτυχί-
 δου και Αριστοζένους. Απόξω είναι βαμμένο σε α-
 ποχρώσεις σκούρου μπλε και μαύρου, ενώ η ταμπέ-
 λα είναι κόκκινη, γραμμένη με απομίμηση γραφικού
 χαρακτήρα.

Ένα περιπολικό του αστυνομικού τμήματος Πα-
 γκρατίου έχει αποκλείσει την είσοδο. Η πόρτα του
 μπαρ είναι κλειστή, αλλά ανοίγει με το πρώτο χτύ-
 πημα. Στην είσοδο στέκεται ένας τριανταπεντάρης,
 ψηλός, αδύνατος, με πλούσια γένια. Το βλέμμα που
 μας ρίχνει, μαρτυράει όλη την αναστάτωση του.

«Είμαι ο Νάσος» μου λέει από κεκτημένη ταχύ-
 τητα, γιατί έτσι προφανώς συστήνεται στους πελά-
 τες του.

«Επώνυμο;»

«Μελανάκης».

«Είσαι ο ιδιοκτήτης;»

«Ναι».

«Πού είναι το θύμα;»

«Πίσω στη μικρή αυλή με τα άδεια μπουκάλια».

Το μπαρ έχει την κλασική μπάρα στο βάθος, και